

РЕШЕНИЕ

№ 396

гр. Пловдив, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Михаела Ат. Добрева
Членове: Станислава Б. Бозева
Момчил Ал. Найденов

при участието на секретаря Мария Б. Стоянова
в присъствието на прокурора Иван Илевски
като разглежда докладваното от Станислава Б. Бозева Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20235300601350 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С Присъда № 85/04.04.2023г. по НОХД № 1602/2022г. на РС Пловдив съдът е
признал подс. И. Н. И. за виновен в това, че:

- на 13.08.2021г. в гр. Пловдив, в жилищния вход на блок ул. „****“ №2, се
заканил с убийство на М. Б. Т., ЕГН *****, като я причакал до входната врата на
жилището, хванал я с ръката си за гушата и заявил, че ще я убие, ликвидира и
унищожи, което заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването
му, поради което и на основание чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 54 от НК го е осъдил на
лишаване от свобода за срок от една година и осем месеца;

- на 20.08.2021г. в гр. Пловдив, в сградата на Община Пловдив, район „****“,
извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи
явно неуважение към обществото, като крещял на висок глас в сградата на общината
/р-н ***/ и след това нападнал С. Ц. П., като му нанесъл удари с ръце и крак по тялото,
поради което и на основание чл. 325, ал. 1 вр. чл. 54 от НК го е осъдил на лишаване от
свобода за срок от шест месеца и на наказание обществено порицание, което да се
изпълни чрез обявяване на присъдата на сайта на район „****“, гр. Пловдив от Кмета

на района;

- на 20.08.2021г. в гр. Пловдив, в условията на домашно насилие по см. на чл. 93, т. 31 от НК, е причинил лека телесна повреда на Н. С. П., изразяваща се в кръвонасядане в областта на корема, което довело до причиняване на болка и страдание, без разстройство на здравето, поради което и на основание чл. 131, ал. 1, т. 5а вр. чл. 130, ал. 2 вр. чл. 54 от НК го е осъдил на лишаване от свобода за срок от четири месеца;

- на 19.08.2021г. в гр. Пловдив, в условията на домашно насилие по см. на чл. 93, т. 31 от НК, е причинил лека телесна повреда на Н. И. И., ЕГН *****, изразяваща се в контузия на шията, което довело до причиняване на болка, без разстройство на здравето, поради което и на основание чл. 131, ал. 1, т. 5а вр. чл. 130, ал. 2 вр. чл. 54 от НК го е осъдил на лишаване от свобода за срок от четири месеца.

На основание чл. 23, ал.1 от НК съдът е наложил на подс. И. едно общо най-тежко наказание - лишаване от свобода за срок от една година и осем месеца, като на основание чл. 23, ал.2 от НК е присъединил към същото и наказанието обществено порицание. На основание чл. 24 от НК съдът е увеличил така наложеното общо най-тежко наказание с четири месеца – на две години лишаване от свобода, като е постановил на основание чл. 57, ал.1 ,т.3 от ЗИНЗС подсъдимият да изтърпи същото при първоначален общ режим.

С присъдата съдът е осъдил подсъдимия И. Н. И. да заплати на частния обвинител и граждански ищец М. Б. Т. сумата от 1000 лева, представляващи обезщетение за причинени неимуществени вреди от извършеното престъпление по чл. 144, ал.3 вр. с ал.1 от НК, ведно със законната лихва върху тази сума от 13.08.2021г. до окончателното ѝ изплащане, като за разликата над този размер до пълния претендиран размер от 5000 лева е отхвърлил иска като недоказан.

Осъдил е подсъдимия И. да заплати на частния обвинител и граждански ищец Н. С. П. сумата от 500 лева, представляващи обезщетение за причинени неимуществени вреди от извършеното престъпление по чл. 131, ал.1, т.5а вр. с чл. 130, ал.2 от НК, ведно със законната лихва върху тази сума от 20.08.2021г. до окончателното ѝ изплащане, като за разликата над този размер до пълния претендиран размер от 2000 лева е отхвърлил иска като недоказан.

Осъдил е подсъдимия И. да заплати на частния обвинител и граждански ищец Н. И. И., представляван от неговата майка и законен представител Н. С. П., сумата от 500 лева, представляващи обезщетение за причинени неимуществени вреди от извършеното престъпление по чл. 131, ал.1, т.5а вр. с чл. 130, ал.2 от НК, ведно със законната лихва върху тази сума от 19.08.2021г. до окончателното ѝ изплащане, като за разликата над този размер до пълния претендиран размер от 3000 лева е отхвърлил иска като недоказан.

Осъдил е подсъдимия И. да заплати на частния обвинител и граждански ищец С. Ц. П. сумата от 500 лева, представляващи обезщетение за неимуществени вреди от извършеното престъпление по чл. 325, ал.1 от НК, ведно със законната лихва върху тази сума от 20.08.2021г. до окончателното ѝ изплащане, като за разликата над този размер до пълния претендиран размер от 2000 лева е отхвърлил иска като недоказан.

Присъдата се обжалва от подс. И. Н. И., както и от защитника му – адв. С. Д..

Във въззивната жалба на адв. Д. се навежда оплакване за незаконосъобразност на присъдата както в наказателната, така и в гражданско-осъдителната ѝ част, поради което се отправя искане за отмяна на същата и признаване на подс. И. за невинен по всички обвинения, както и за отхвърляне на предявените граждански искове. При условията на евентуалност се апелира за изменението ѝ касателно размера на наложените наказания за престъпленията по чл. 144, ал.3 от НК и по чл. 325, ал.1 от НК, а по отношение на другите две обвинения се настоява, че „няма извършено престъпление от умишлен характер“ /цитатът е от въззивната жалба/.

Във въззивната жалба и допълнението към същата на подс. И. се сочи, че присъдата е незаконосъобразно, като постановена при съществени нарушения на процесуалните правила, както и при нарушение на материалния закон, а наложените наказания – явно несправедливи. Изключително подробно са посочени визираните от жалбоподателя нарушения, които могат да се систематизират като неправилен и превратен /по отношение на някои доказателства/ анализ на събраните по делото доказателства, което е довело и до неправилен извод за това подсъдимият да е извършил престъпленията, за които е признат за виновен; отправя критика към първия съд, че не е изпълнил задължението си по чл. 13, ал.1 и чл. 14, ал.1 от НПК, тъй като не е събрал всички доказателства за разкриване на обективната истина, както и че воденото производство не е било основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Като нарушение на процесуалните правила се изтъква и отказът на съдията-докладчик от първоинстанционния съд да се отведе от разглеждане на делото, тъй като същият бил произнесъл съдебен акт по друго негово дело /бел. – НОХД № 6965/2022г. по описа на ПдРС/, както и за нарушено право на защита, тъй като в хода на производството пред първата инстанция съдът не заменил служебния му защитник с резервния, независимо от различието в линиите им на защита. Отправя се искане на първо място – да бъде отменена присъдата и да бъде оправдан по всички обвинения, а алтернативно - поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила присъдата да бъде отменена и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

В съдебно заседание представителят на ОП Пловдив излага становище, че присъдата на първата инстанция е правилна и законосъобразна, наложените наказания, както и общото най-тежко такова – е справедливо и моли да бъде потвърдена.

Повереникът на гражданските ищци и частни обвинители – адв. Д. Б. също излага становище за прецизност в работата на долната инстанция, както при водене на съдебното производство, така и при изготвяне на окончателния съдебен акт. Счита наведените възражения от подсъдимия и защитника му за допуснати нарушения на процесуалните правила за неоснователни, като сочи, че в мотивите си районния съд е обсъдил съобразно изискванията на процесуалния закон всички събрани доказателства, както и изложените от подсъдимия и защитата му възражения.

Гражданските ищци и частни обвинители М. Т., С. П. и Н. П. /в лично качество и като законен представител на малолетния ЧО и ГИ Н. И. И./ поддържат становището на повереника си.

Пред настоящия съдебен състав подс. И. бе представляван първоначално от упълномощен защитник, а в последното по делото заседание пред въззивния съд – от адв. Т. А., назначен от настоящия състав за негов служебен защитник, който до този момент е участвал в производството като резервен защитник, назначен за такъв от районния съд в разпоредително заседание. Становището на защитата в лицето на адв. А. е за незаконосъобразност на постановената присъда, като пледира за нейната отмяна и постановяване на оправдателна присъда за подсъдимия по всички обвинения.

Подс. И. И. поддържа становището на защитника си. Иска присъдата на първата инстанция да бъде отменена и делото върнато на районния съд, а дори и на досъдебната фаза, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до нарушаване на правото му на защита, които основно според подсъдимия се изразяват в: несъбирането на доказателства в пълен обем и непровеждане на обективно разследване по делото, включително нарушаване на правото му на справедлив съдебен процес с обструкции относно предубеденост и необективност на председателя на първоинстанционния съдебен състав. Излагат се и съображения, че събраните доказателства не установяват той да е реализирал кой да е от престъпните състави, за което е признат за виновен с присъдата на районния съд, като единствено по отношение на обвинението за престъплението по чл. 325, ал.1 от НК излага съображения, че е действал, за да се защити от противоправно поведение на пострадалия П.. Като в последна дума формулира и алтернативно искане да бъде оправдан по повдигнатите му обвинения.

Съдът в настоящия състав, след като прецени наличните по делото доказателства и обсъди доводите във въззивните жалби и допълнението, както и съображенията на страните в съдебно заседание, а и сам служебно провери правилността на атакувания акт по реда на чл. 314 от НПК, намери следното:

Въззивните жалби са процесуално допустими, подадени в срок, при наличие на правен интерес от правоимащи по смисъла на чл. 318 от НПК лица.

За да постанови присъдата си по настоящото дело, районният съд е приел за

установена следната фактическа обстановка:

И. Н. И. е роден на *** в гр. П., б., български гражданин, с висше образование, безработен, неженен, неосъждан /реабилитиран/, с ЕГН:*****.

През 2009г. в гр. Пловдив подс. И. се запознал със свид. Н. П., като в процес на времето от връзката им през 2010г. се родило общото им дете – свид. Н. И. И.. В годините след това свид. П. многократно била унижавана, малтретирана от И., което ставало и пред очите на малолетното им дете. През 2016г. между П. и И. било постигнато споразумение, утвърдено от съда, досежно упражняването на родителските права, режима на лични контакти и издръжката на малолетното им дете. Споразумението било постигнато след престой на Н. П. в кризисен център, който продължил близо две години. Впоследствие подсъдимият продължил да подлага на тормоз свид. П. и свид. Н. И.. Първоначално подсъдимият търсил контакти по телефона, като през месец декември 2020г., при разговор с свид. П. по „Вайбър“, започнал да я заплашва, че ще вземе детето Н. И. и да я обижда с обидни епитети, което поведение разтревожило свид. П. и детето. Въпреки постановеният режим на лични контакти, който изисквал подс. И. да се среща с детето си само в защитена среда в сградата на ОЗД-Пловдив, на 11.02.2021г., подс. И. посетил училището на свид. Н. И. и се срещнал с него, като му казал, че е тъп, слаб ученик и е голямо копеле, тъй като расте без баща, което разстроило и притеснило детето. На 26.02.2021г., подс. И. отново посетил училището на свид. Н. И., като отново започнал да му говори, че е копеле и слаб ученик, което отново много разстроило и притеснило детето. На 12.03.2021г., подс. И. отново посетил училището на свид. Н. И., като използвал същите обидни думи. Подсъдимият освен това дал на сина си стара топка и стар комикс, като впоследствие детето разрязало топката. Междувременно, освен в училището на детето, подсъдимият търсил контакти извън постановения режим на лични отношения и в дома на пострадалите. Така на 23.04.2021г. подс. И. посетил домашния адрес на свид. П., където се намирало и детето Н., като започнал да ги заплашва, че ще вземе Н., че ще влезе в жилището, в което се намирали, което силно притеснило пострадалите. Същевременно подсъдимият намирал начини да обижда пострадалите и на мястото, където се провеждали срещите с детето му в защитена среда в ОЗД – Пловдив, като на 18.06.2021г., на датата на една от срещите с детето му, отишъл при свид. Н. П. и започнал да я заплашва, че ще ѝ вземе детето, като ѝ казвал и че е „парясница“, дебела и грозна, а освен това казал на детето, че е копеле и женчо, което поведение много ги разстроило и притеснило.

Свид. М. Т. била майка на свид. Н. П., като същата живеела в гр. П., на ул. „***“ № 2 заедно със свид. Н. П. и свид. Н. И.. На 13.08.2021г., в гр. П., свид. Т. се прибираща към дома си. Около 20,10ч. се качила в асансьора. Когато отворила вратата на асансьора, видяла, че на стълбищната площадка се намира подс. И. до входната врата

на апартамента. С оглед извършвания от подс. И. години наред тормоз над нея и семейството ѝ, свид. Т. се притеснила и изплашила. В този момент подс. И. поискал от нея да му отвори вратата, за да влезе в апартамента. Свид. Т. не му отвърнала. Поради това подс. И. се приближил до нея и ѝ казал, че не му издържа психиката и че ще се самоубие. Веднага след това подс. И. хванал свид. Т. за врата и изрекъл заплашителни думи „ще те убия, ликвидирам, ще те унищожа“, която словесна закана за убийство с продължаващото душене, била възприета от пострадалата като реално осъществима. Изречените заканаелни думи били възприети и от свид. Н. П., която слушала от вътрешната страна на входната врата и извикала на И. да спре, защото щяла да извика полиция. Подс. И. пуснал вратата на свид. Т., а тя от своя страна незабавно позвънила на звънеца на нейния съсед свид. Т.. Свид. Т. отворил входната си врата и тогава свид. Т., без да го пита, влязла в жилището му, за да се скрие от подс. И.. Свид. Т. ѝ дал вода и започнал да я успокоява, като междувременно свид. Т. позвънила на телефон 112, за да уведоми полицията. Подс. И. напуснал жилищния вход, като при пристигането на полицейските служители на място вече го нямало. Междувременно свид. П., който разговарял през това време по телефона със свид. П., научавайки за случващото се със семейството му, решил да се прибере в гр. Пловдив, за да е близо до тях.

На 19.08.2021г., свид. Н. П. се прибираща от работа от *** на Район „***“, като се придвижвала заедно с свид. М. Т., С. П. и Н. И.. След като пресекли булевард „Н. Вапцаров“, в близост до дюнелите „Алекс“, свид. Т. забелязала подс. И., който ги приближил тичешком и започнал да говори колко лоша е свид. П. и че ще се самоубие, ако синът му не тръгне с него. Изплашена от поредното нападение от подс. И., свид. Т. се запътила към намиращото се в непосредствена близост полицейско управление – 01 РУ – МВР – Пловдив, като след нея тръгнало детето Н., подсъдимият и останалите присъстващи. Пред полицейското управление се намирал свид. В. К., който бил дежурен полицай. Свид. Т. се обърнала към него, искайки помощ. Междувременно подс. И. се приближил към тях. С идването си подс. И. отишъл веднага при детето го хванал с ръката си плътно до шията, като започнал да го стиска силно и да му казва, че ако не тръгне с него, ще се самоубие. Чувайки това, свид. К. предупредил подсъдимия да спре да говори такива неща пред детето, застанал между тях и попитал свид. Н. И. дали иска баща му да го пусне, при което детето отговорило утвърдително. Детето започнало да се задушава от стискането му за шията, при което свид. К. отишъл до подсъдимия и го хванал за ръката, за да отскубне свид. Н. И. от хватката му. Междувременно свид. П. се притекъл на помощ на свид. К. и хванал другата ръка на подсъдимия, като по този начин захвата около врата на детето бил премахнат и то отишло при свид. П.. Подсъдимият първоначално се съпротивлявал, но впоследствие след намесата на полицейския служител свид. К., ситуацията се успокоила. В резултат на направения захват с ръка около врата на Н. И., подс. И. му причинил контузия на шията, с което на свид. Н. И. е била причинена болка.

На 20.08.2021г. свид. С. П. отишъл да посрещне своята дъщеря Н. П. от работа. Тя работела в ****, р-н „****“, намиращ се в гр. Пловдив. Часът бил около 17.00ч., когато свид. П. се позиционирал пред сградата на кметството. В това време подс. И., придружаван от своя баща, също дошъл пред сградата на кметството, като влязъл вътре. Свид. Д., който бил дежурният на входа, намиращ се във фойето, направил забележка на подс. И. да излезе навън, тъй като работното време на *** било приключило, при което подсъдимият излязъл от фойето и застанал пред вратата на сградата. Междувременно по стълбите се задала свид. П., която тръгнала да излиза от сградата, но видяла на вратата подс. И. и баща си свид. П.. Тримата влезли във фойето на сградата, като на самата врата подс. И. и свид. П. се спречкали за кратко. Тримата започнали да си викат и да си крещят на висок глас, което било възприето от свид. Д.. Както се разправяли, подс. И. изведнъж посегнал и ударил с крак свид. П., след което замахнал и се опитал да удари и с дясната си ръка свид. П.. Свид. П. се опитала да застане между баща си и подсъдимия, който продължавал да замахва с ръцете и с краката си в опитите си да удари пак свид. П., при което нанесъл удари в корема и на свид. П.. В резултат на тези удари, подс. И. причинил на свид. П. лека телесна повреда, изразяваща се в кръвонасядане в областта на корема, което довело до причиняване на болка и страдание, без разстройство на здравето. Подс. И. успял да преодолее съпротивата на свид. П. и достигнал до свид. П., като прихванал с дясната ръка врата му, а междувременно му нанесъл още един удар с лявата ръка в областта на тялото му. Свид. П. се опитвала да отскубне подсъдимия от баща ѝ. Схватката била възприета и от свид. А., служител на общината, която чула виковете на свид. П. за помощ и била силно шокирана от случващото се. Междувременно се намесил и бащата на подс. И., който се опитал да отскубне свид. П. от подсъдимия, при което свид. П. го избутала и бащата на подсъдимия паднал на земята. Свид. П. отново се насочила към хванатите в схватка подс. И. и свид. П., като в този момент се намесил дежурният - свид. Д., който им наредил да преустановят действията си и да се отделят един от друг. Подсъдимият пуснал свид. П., след което по указания на свид. Д. двамата се раздалечили един от друг, като продължили да се карат още известно време до идването на полицейските служители от 01 РУ-Пловдив свид. С. и свид. С., след което участващите в конфликта били отведени до сградата на 01 РУ Пловдив да дадат обяснения. В резултат от извършеното от подс. И., на свид. П. било причинено охлузване в областта на шията, довело до болки и контузия на левия хълбок, причинило разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК.

В хода на досъдебното производство били назначени няколко експертизи, както следва:

- комплексна съдебно-психиатрична и психологическа експертиза на М. Т., като според вещите лица – д-р К. и в.л. В. се установява, че от така възникнала ситуация за свид. Т. е възникнала нова стресова ситуация, с интензивни негативни симптоми –

страх, застрашеност, тревожност, определящи белезите на основателен страх, като описаното състояние на стрес било пряка и непосредствена последица от конкретно отправените й закани от подс. И., като вещите лица са заключили, че не са установени несъответствия на етапите на разследването, не са налице тенденции за манипулиране, нито има индикации за фантазност или изкривяване на споделеното.

- комплексна съдебно психиатрична и психологическа експертиза на малолетния Н. И. И., от която се установявало, че към 04.12.2021г. психическото и психологическото състояние на свид. Н. И. отразява реакции на несигурност, застрашеност, нередност и е признак на невротичност с пасивно – астетичен облик на тревожност. Към момента на експертизата при детето се наблюдавали емоционална лабилност, интроцептивни дефицити, ниска самооценка, междуличностна алиенация и затруднена емоционална регулация. Според вещите лица всички тези смущения на продължаващ хроничен стрес могат да окажат влияние върху личностовото му формиране. Не били открити данни за внушения, както и такива детето Н. да е било манипулирано от бабата – М. Т., от дядото С. П. или от трети лица.

- съдебно-медицински експертизи по писмени данни на Н. П., на С. П. и на Н. И.. Според заключението на вещото лице д-р Т., на Н. С. П. е било причинено кръвонасядания в областта на корема, като й е било причинено болка и страдание без разстройство на здравето. Възможно е по начин и време уврежданията да са възникнали така, както съобщава освидетелстваната в СМУ.

Според вещото лице Т., на С. Ц. П. е било причинено охлузване в областта на шията, контузия на левия хълбок, като охлузването е причинило болка, а контузията на левия хълбок – разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК.

Становището на същия експерт от назначената СМЕ по писмени данни по отношение на Н. И. И. е, че на подекспертния е било причинено контузия на шията, като определянето на медико-биологичните характеристики на телесната повреда е базирано изцяло на свидетелски показания, като му е било причинена болка.

С определение на съда от 20.02.2023г. е допуснато изменение на обвинението по реда на чл. 287, ал.1 от НПК поради съществено изменение в обстоятелствената част на обвинителния акт, изразяващо се в една от датите, на които според прокуратурата е имало проява на домашно насилие от страна на подсъдимия, като годината следва да се чете „декември 2020 година“ вместо посоченото на стр.3 в обвинителния акт - „декември 2021г.“

За да приеме изложената фактическа обстановка, районният съд е посочил, че кредитира показанията на пострадалите свидетели, като ги е намерил за неопровергани от други доказателствени източници, съпоставил ги е с показанията на свидетелите Т., Д., А., К., със събрани писмени доказателства. Ценил е и изготвените на досъдебното производство експертни изследвания. Посочил е поради какви причини не е

кредитирал обясненията на подсъдимия, анализирал ги е обстойно, като ги е съпоставил с други доказателствени източници. Обсъдил е и останалите събрани гласни и веществени доказателства.

Настоящата инстанция следва първо да разгледа възражението на подсъдимия от въззивната жалба, поддържано и в съдебно заседание, за допуснати нарушения на процесуалните правила. Оплакването на подсъдимия и неговия защитник, насочено към основанието, обхванато от разпоредбата на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, е приоритетно, тъй като проверката за правилното приложение на материалния закон може да бъде извършена само в рамките на установената от първата инстанция фактическа обстановка и то само ако са спазени процесуалните изисквания за формиране на вътрешното убеждение на съда по фактите.

Първото възражение се заключава в оплакване, че подсъдимият е бил лишен от справедлив процес, тъй като председателят на първостепенния съд не се е отвел от разглеждането му, независимо, че е взел участие в разглеждане на друго дело, по което И. отново е бил в качеството си на подсъдимо лице, а именно – НОХД № 6965/2021г. по описа на ПдРС. От въззивната инстанция посредством системата ЕИСС бяха приобщени съдебните актове, касаещи това дело, вкл. Решение № 156/07.08.2023г. на Апелативен съд Пловдив по н.д. за възобновяване № 208/2023г., с което се оставя без уважение искането на осъдения И. за възобновяване на въззивното производство по ВНОХД № 1824/2022г. по описа на ОС Пловдив, с което е потвърдена присъдата на Районния съд. Видно от същите съдебни актове по това дело И. е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 325, ал.1 от НК, извършено на различна от инкриминираните по настоящото дело дата и място, с различни пострадали лица от тези, които са посочени по обвинението в настоящото производство. Касае се за фактология, която няма нищо общо с инкриминираните в настоящия обвинителен акт обстоятелства. Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че с отказа да бъде отведен съдията – докладчик от Районен съд Пловдив Светослав Узунов от разглеждане на настоящото първоинстанционно производство, не е било допуснато нарушение на процесуалните правила, тъй като не е била налице нито една от предпоставките на чл. 29, ал.1 от НПК. Не са били налице и основания да се счита, че съдията е бил предубеден или заинтересован пряко или косвено от изхода на делото. Личната безпристрастност на членовете на съдебния състав по принцип се презумира, освен ако не съществуват доказателства за обратното, каквито в конкретния случай не се сочат, а и не са налице. Независимостта на съда при разглеждане и решаване на делото и подчиняването му само на закона е основен принцип в процеса /чл.10 от НПК и чл.6, т.1 от ЕКЗПЧОС/. Този принцип има своите процесуални гаранции, в основата на които лежи общата идея, че в състава на съда не бива да участват лица, по отношение на които съществуват определени основания да се очаква, че няма да действат с необходимата обективност и безпристрастност и че участието им ще

постави под съмнение обективността и правилността на постановения съдебен акт. Не се установят по делото конкретни действия на съдията от първата инстанция /нито на съдебните заседатели, участвали в състава/ или произнасяния, които да обективират предубеденост по смисъла на чл. 29, ал.2 от НПК. Вярно е, че част от доказателствените искания на подсъдимия не са били уважени от съдебния състав, но това в никакъв случай не изпълва критериите за липса на обективност и еднакъв подход към страните в процеса. Върховният касационен съд в редица свои решения неизменно е застъпвал становище, че процесуалната позиция на съда относно доказателствените искания на страните не може да е показател за предубеденост или необективност, след като неуважените такива стоят извън предмета на делото.

Неоснователно е и оплакването на подсъдимия, че участвалият в производството прокурор от Районна прокуратура Пловдив - Д. Пехливанов, е бил предубеден, като настоящият състав се съгласява с доводите на районния съд за отказ да отведе последния от участие в производството. Няма писмени актове на този представител на прокуратурата, приложени на досъдебното производство или изявления, обективирани в съдебните протоколи, които да дават основание да се счита, че е проявил необективност или заинтересованост при участието си по делото.

После – възразява се, че пред първата инстанция е било нарушено правото на защита на подсъдимия, тъй като независимо, че подсъдимият е изтъкнал противоречие в защитната позиция с назначения му служебен защитник, то съдът не го бил заменил с назначения в разпоредително заседание резервен такъв. Възражението е неоснователно. Видно е от съдебните протоколи, че адв. Д. активно е защитава подс. И.. Бил е изключително активен при разпитите на свидетелите, възразявал е на определени въпроси, задавани от обвинението и е правил бележки /виж напр. разпита на свид. П./, доказателствени искания, които явно са били съгласувани с подсъдимия /виж напр. л.247-гръб/, правил е и искания за констатиране на противоречия в свидетелски показания. Нещо повече, без всякакво съмнение с оглед на формулираните от него доказателствени искания е продължил вече зададената линия на защитата и в тази връзка встъпилият по-късно договорен защитник не е пожелал преразпит на свидетелите от страна на проверяваната инстанция.

Не се споделя виждането на подсъдимия, че отказът на ПдРС да отложи делото в с.з. от 06.10.2022 г. е злепоставил неговото право на защита. ПдОС счита, че критикуваният отказ е бил коректен, тъй като в това съдебно заседание подсъдимият И. навежда оплакване, че адв. Д. не бил го посетил в затвора, за да обсъдят линията на защита, още повече, че твърдение пък назначеният резервен защитник да го е посещавал – не е навеждано. Освен това при проведеното разпоредително заседание подсъдимият И. изрично е посочил, че моли да бъде защитаван от определения му служебен защитник, като не е успял да си упълномощи такъв. Отделен е въпросът, че в

конкретната процесуална ситуация отказът на съда да отложи за пореден път делото, за да даде възможност на подсъдимия „да се подготви“ с адвокат по негов избор, е представлявал единственият законосъобразен ход в развилата се процесуална ситуация, доколкото съдът съвсем основателно е предположил, че бездействието на подсъдимия да се погрижи самостоятелно за интересите си ще продължи.

Освен това адв. Д. е бил назначен като служебен защитник на подс. И., при която защита подсъдимият принципно е лишен от възможност да си „избира“ защитника. Всъщност такава възможност подсъдимият е имал през цялото време на воденото срещу него производство и не е бил лишаван от това право по какъвто и да било начин – видно едва за съдебното заседание на 13.01.2023г. той го е упражнил, като до този момент защитата му е била осъществявана от назначени от съда или органите на досъдебното производство служебни защитници. Оплакването му обаче, че защитниците /в мн. число, тъй като това му оплакване се повтаря неколkokратно при всяко искане за замяна на защитник/ не са осъществили квалифицирана защита, е неоснователно. Както на досъдебното производство, а така и пред районния съд защитниците на подсъдимия, видно от съдебните протоколи, са проявявали процесуална активност по събиране на доказателствата, правили са възражения в интерес на позицията на подзащитния си, като поведението им явно е било не само съгласувано, но и изцяло в интерес на подс. И.. Освен това “съдът няма процесуално задължение да контролира нито избора на защитник, нито предпочитаната защитна стратегия“ /Р. 112/2012г., 1 н.о., Р-32/2011, 3 н.о./.

Предвид изложеното, въззивният съд прие, че подсъдимият е получил необходимата и задължителна правна помощ и на досъдебното производство, и в хода на воденото първоинстанционно съдебно производство и не е бил лишен в кой да е момент от процеса от правото на защита от квалифициран юрист.

Възразява се също така, че съдът не е обсъдил доказателствата, които установяват невинността на подсъдимия. Така изложеното възражение следва да се съотнесе към оплакване за нарушение на принципа на чл.107, ал.3 и ал. 5 от НПК. Настоящият въззивен състав не открива сочените нарушения в процесуалната дейност на първата инстанция. Съдът е изложил установената от него фактическа обстановка, при аналитичната си дейност е изложил съображения за всяко от събраните доказателства, като изрично е посочил защо и кои доказателствени източници или в кои части не кредитира и поради какви причини /виж стр.11-15 от мотивите на съда/. Районният съд не може да бъде упрекнат във формален подход при анализа на доказателствата, като изложените мотиви дават възможност да бъде проследена аналитичната дейност на съда и как е стигнал до извода за обективна и субективна съставомерност на всяко едно от престъпленията и авторството в лицето на подс. И.. Съдът е изложил съображения касателно всеки един от елементите от обективна и

субективна страна на престъпния състав, според приетата от него правна квалификация. Изложил е ясни съображения и от светлината на кои обстоятелства е приел да определи наказанията на подсъдимия по реда на чл. 54 от НК, както и защо не приема за основателни наведените съображения за невиновност.

Въззивният съд счита, че приетата от районния съд фактическа обстановка е изведена след доказателствен анализ, който е добросъвестен и професионално изпълнен, като не се наблюдава игнориране на годни доказателства, нито изопачаване на тяхното съдържание. Възприетата от районния съд фактическа обстановка не търпи промени и след проведеното от настоящия съдебен състав въззивно съдебно следствие.

Подходът на районния съд при обсъждане на доказателствата стартира с общ извод, че като цяло показанията на пострадалите лица следва да се кредитират, тъй като се подкрепят напълно от останалите събрани по делото доказателства, а обясненията на подс. И. районният съд е намерил за изолирани и опровергани. След това проверяваният съд е направил задълбочен и всеобхватен анализ на събрани доказателства по всяко отделно обвинение.

1. По отношение на обвинението за извършено престъпление по чл. 144, ал.3 вр. с ал.1 от НК – пред първата инстанция се е развил спор относно инкриминираното поведение на подсъдимия на етажната площадка пред дома на свид. Т. и като цяло авторството на престъплението. Районният съд е посочил, че показанията на свид. Т. относно процесното поведение на подсъдимия – хващането за гушата и отправената от него словесна закана към пострадалата - „Ще те убия, ликвидирам, ще те унищожа“, за да го допусне до дома – намират потвърждение в показанията и на останалите акцесорни участници в процеса – П., П. и Н. И., като косвено се потвърждават и от показанията на свид. Т. за посткриминалното поведение на подсъдимия, от приобщения запис от тел. 112 и изготвения на досъдебното производство протокол за оглед на вещественото доказателство, приложената на досъдебното производство разпечатка от мобилния оператор Теленор, обслужвал телефона на свид. П. за инкриминираната дата и време. Коментирал е също така, че заключението на назначената в хода на досъдебното производство КСППЕ на свид. Т. дава становище за напълно съответно на развилата се стресова ситуация поведение на пострадалата, като е посочил, че кредитира заключението като обосновано и компетентно изготвено.

Районният съд е бил напълно прав да кредитира в пълнота показанията на свид. Т., дадени пред този състав на съда, тъй като показанията ѝ се отличават като логично изложени, изключително детайлни и най-сетне – подкрепят се действително от останалите събрани доказателства, относими за тази процесна случка. На първо място – в показанията на свид. Н. П. и Н. И. И. се излагат твърдения, които напълно кореспондират с дадените от Т. показания за поведението на подсъдимия на етажната площадка при нейното слизване от асансьора. Твърдението на С. П., че поведението на

подсъдимия му е станало достояние в реално време, като е чувал по телефона както се случва, се потвърждава и от показанията на неговата дъщеря и внук, а така косвено – и от приложената на досъдебното производство /том 1, л.45/ разпечатка от мобилен оператор „Теленор“ за мобилен номер **** – номерът, ползван от свидетеля и посочен като такъв за контакт с него при снемане на самоличността му в протокола за разпит от ДП. Кореспондиращият номер, с който абонатът на дата 13.08.2021г. в 19,46,06 часа е провел разговор с продължителност над 38 минути, е ползван от свид. Н. П., видно от данните по делото. Неоснователни са възраженията за необективност и заинтересованост по отношение на свидетелите, които са конституирани и като частни обвинители и граждански ищци в процеса. Вярно е, че се установяват дълготрайни влошени отношения с подсъдимия, но показанията им се подкрепят и от разказа на свид. Т.. Свид. Т. правилно е преценен от долната инстанция като незаинтересован свидетел, като очевиден, който дава правдиви и доказателствено подкрепени показания. Същият свидетелства за посткриминалното поведение на подсъдимия, а така и за действията на пострадалата Т. след влизането в дома му. Свидетелят посочва, че не е видял акт на „душене“ от страна на И. към Т., нито е чул да ѝ отправя заканаелни фрази, но е категоричен, че е видял именно подсъдимия на етажната площадка пред дома си, когато Т. директно влезнала в дома му - „*тя нахълта*“ /л. 198-гръб от НОХД/, като била „*разстроена*“, в „*разтревожено състояние*“ и му казала „*Той ме души*“. Ето защо, коректно районният съд е приел да кредитира показанията на така посочените свидетели.

Във връзка с дадените от подс. И. обясненията пред Районния съд, в които посочва, че вечерта на дата 13.08.2021г. той е бил на гости на леля си в дома ѝ в гр. Пловдив /виж л. 182-гръб, посл. абзац/, настоящата въззивна инстанция разпита като свидетел лелята на подсъдимия – свид. Ж. И.. Свидетелката изложи пред съда, че действително през август на 2021 година племенникът ѝ е бил на гости, придружаван от своя баща. Но ясно заяви, че не може да посочи точна дата или час на гостуването им. Според настоящия съдебен състав свидетелката добросъвестно изложи известните ѝ обстоятелства, като показанията ѝ не променят извода на първата инстанция касателно авторството на престъплението.

Представената от подсъдимия теза относно местонахождението му вечерта на 13.08.2021г., наред с това влиза в драстично противоречие с отправеното искане да се изследва временно да е загубил паметта си. Иначе в приетия амбулаторен лист за преглед при д-р М. от 13,52 часа не се сочи подобна симптоматика, нито медицинска констатация.

В показанията на свидетелите Н. П. и свид. Т. категорично се посочва часът /около „08,00 часа“ /, в който свидетелите сочат да са възприели поведението, а Т. - присъствието на подсъдимия на етажната площадка. Свид. Н. И. също посочва, че по

това време разговарял с дядо си по телефона, като коментираната по-горе телефонна разпечатка потвърждава посоченото от свидетелите време. Времето на реализиране на престъплението личи ясно и от протокола за оглед на веществен доказателство – диск със запис от тел. 112, видно от който постъпилото от Т. обаждане с апел за изпращане на помощ е от 20,10,08 часа на 13.08.2021г.

Ето защо, настоящият съдебен състав се съгласява с доводите на първата инстанция, че обясненията на подс. И. са изцяло проява на защитна позиция и поради това правилно са отхвърлени като неверни, а законосъобразно спорът относно авторството на престъплението е бил отсъден в полза на обвинението.

Неоснователно е възражението на подсъдимия, че поради липсата на съдебно-медицинска експертиза на пострадалата Т., остава недоказано от обективна страна това престъпление. Всъщност подобна медицинска експертиза би била необходима в случай, че обвинението бе за телесна повреда /виж чл. 144, ал.2, т.2 от НПК/, каквото не е. Обвинението е за отправена закана към живота на пострадалата, реализирано с действия и думи.

Правилно районният съд е приел да кредитира изготвената комплексна съдебно-психиатрична и психологическа експертиза на М. Т.. Обстойно вещите лица са посочили в съдебно заседание при изслушването им използваните от тях психодиагностични методи, какви интервюта и с каква продължителност са правени по отношение на подекспертната Т.. Експертизата е изготвена от специалисти в съответните области, отговорили са пълно и ясно на поставените им въпроси, същата е обоснована, а и според настоящия съдебен състав не възниква съмнение относно правилността ѝ. Възраженията на подсъдимия и защитника се концентрират върху твърдяна необективност от страна на вещото лице психиатър – доктор Д. К., поради обстоятелство, че същата е лекувала пострадалата Н. П. и нейната сестра. Вещото лице К. в съдебна зала /л.192-гръб/ е посочила, че познава Т. по повод на това, че е лекувала малката ѝ дъщеря, както и е консултирала Н. П., но не ги е виждала от 2015г., като изрично за подекспертната посочва, че не е ползвала психиатрична помощ за себе си, нито я е консултирала. При така изложеното, настоящият съдебен състав не счита, че познанството на вещото лице К. със свид. Т., е довело до компрометиране на становището и изводите на експертите. Не се установява и да са налице други обстоятелства от кръга на тези по чл. 148, ал.1 от НПК, които да рефлектират върху правилността, обосноваването и добросъвестността на експертизата и компрометира доказателствената ѝ стойност и експертните изводи.

По отношение на престъплението по чл. 131, ал.1, т.5а вр. с чл. 130, ал.2 от НК спрямо малолетния Н. И. И. – районният съд е приел да кредитира в пълнота показанията на гражданските ищци и частни обвинители, като е посочил, че същите напълно се подкрепят от изложеното от свидетеля К., включително приобщените по

реда на чл. 281, ал.4 вр. с ал.1, т.2 от НПК показания на свидетеля, дадени в хода на досъдебното производство, в които още по-детайлно е описал поведението на подсъдимия в двора на районното управление. Доказателственият анализ на районния съд и в тази част сочи на добросъвестно изпълнение на задължението на съда по чл. 107, ал.5 от НПК. Районният съд е анализирал всички доказателства, относими към процесното събитие, съпоставил ги е, като е посочил и защо не приема за достоверни твърденията на подсъдимия И., че само е „гушнал“ детето. Свид. К. е непредубеден пряк очевидец на поведението на подсъдимия на посочената дата и място. Прав е бил да приеме районния съд, че от показанията на този свидетел, а така и от заявеното от малолетния Н. И. се установява, че хващането с ръка плътно до шията на детето е било „силно“ /свид. И. на л. 215 от НОХД/, като дишането на Н. И. се „затруднявало“ /виж показания на свид. К. от ДП/.

Наред с това съдът е отдал внимание и на изготвената в хода на досъдебното производство съдебно-медицинска експертиза от вещото лице Т. по писмени данни – СМЕ № 52/2022г., като е посочил, че кредитира заключението на вещото лице като обективно и компетентно изготвено, пълно и обосновано. Видно от същото заключение, на малолетния Н. И. И. е било причинено контузия на шията по механизма на удар или притискане с или върху твърд, тъп предмет и е възможно по начин и време да са възникнали от притискане с човешка ръка областта на шията. Според вещото лице на детето е била причинена болка, като още на досъдебното производство в заключението изрично е посочено, че определянето на медико-биологичната характеристика на телесната повреда е извършено изцяло върху сведения от протоколите за разпит на свидетели, потвърдено от вещото лице и в съдебно заседание при неговото изслушване /виж л. 191 от НОХД/. Няма спор, че медицинска документация, която да установява травматичното увреждане по детето не е била изготвена. Възраженията на подсъдимия са свързани основно с липсата на такива, както и факта, че разпитаната свидетелка М. /личен лекар на детето/ не сочи да е установявала подобни увреждания по него на следващия ден. Посочените по-горе непротиворечиви гласни доказателства не дават основание да се постави под съмнение причиненото травматично увреждане по детето. Доказването в наказателното производство може да стане с всички способности, предвидени в НПК. Наред с това и вещото лице Т. посочва, че при подобен вид травми *"не е задължително да има видими увреждания"* /л.191 от НОХД/. Върховният съд на Република България отдавна в своята задължителната практика е постановил, че при леката телесна повреда, с която е причинена болка и/или страдание, може и да няма обективни следи, като е достатъчно извършеното посегателство да е от такова естество, че да предизвика такива последици при нормални условия /ППВС №3/1979г., т. 16/.

Правилно районният съд е ценил като компетентно изготвено и обосновано заключението на комплексната съдебно-психиатрична и психологическа експертиза по

отношение на Н. И. И.. Изложените по-горе съображения за неоснователност на възражението на подсъдимия с оглед участието на в.л. д-р К. в изготвянето на КСППЕ на свид. Т., са релевантни и при това изследване.

Тук е мястото да се направи една бележка по отношение показанията на малолетния свидетел Н. И. И. - евентуално възражение за неправилно разбиране и възприемане на релевантните обстоятелства от същия предвид крехката му възраст към август 2021 година, а така и към момента на провеждане на разпита му пред Районния съд е крайно неприемливо. Показанията му не остават изолирани, както е посочил и районният съд. От друга страна, ниската възраст на пострадалия И. не означава, че депозираните от него показания не почиват на реално случили се и възприети от него събития, нито на неправилно възпроизвеждане на същите. Детето е равностоен участник в процеса и неговите показания в никакъв случай не биха могли да бъдат подценявани или пренебрегвани, още повече, когато същите не остават изолирани, а се подкрепят и от други доказателства. Принципът на недискриминиране на детето като участник в процеса е и възприетото становище в Конвенцията на правата на детето на ООН и в Насоките относно правораздаването по въпроси, свързани с деца, които са жертви или свидетели на престъпление /приети с Резолюция 2005/20 на ИСС на ООН на 22.07.2005г./. А и становището на вещите лица К. и В. в изготвената на малолетния И. комплексна съдебно-психиатрична и психологическа експертиза е, че при него липсват данни за психично заболяване или умствено изоставяне, като може да се приеме, че е в състояние да възприема заобикалящата го действителности произтичащите събития и правилно да ги възпроизвежда. Не е останало извън вниманието на районния съд заключението на вещите лица в частта, че към момента на освидетелстването няма данни за внушение, както и такива детето да е било манипулирано от роднини от тесния семеен кръг на майката. Ето защо, настоящият съдебен състав напълно се съгласява със съображенията на проверяваната инстанция да кредитира в пълнота показанията на малолетния свидетел.

Предвид изложеното, с основание районният съд е намерил за недостоверни обясненията на подсъдимия, в които отрича да е упражнявал сила по отношение на малолетното си дете при захващането му.

По отношение на обвинението за извършени престъпления по чл. 325, ал.1 от НК и по чл. 131, ал.1, т.5а вр. с чл. 130, ал.2 от НК на 20.08.2021г. – Районният съд е приел да кредитира показанията на свидетелите Н. П. и С. П., като е посочил, че същите се подкрепят от показанията на свидетелите Д. и А., а така и от показанията на свидетелите С. и С., както и от приобщения запис от камерата, разположена в административната сграда на Район „***“ в гр. Пловдив. Позицията се на посочените гласни доказателствени източници и на посоченото веществено доказателство, съдът е отхвърлил като недостоверни обясненията на подсъдимия, че

инициатор на конфликта е частният обвинител и граждански ищец П.. Разсъжденията на районния съд не са лишени от доказателствена подплътеност. В показанията си не само двамата частни обвинители, но и свид. Д. сочат за първоизточник за физическия сблъсък подсъдимия - след вербална атака от негова страна към частния обвинител П., като я е упреквал за родителския ѝ капацитет, е последвала и физическа разправа, като подсъдимият ударил с крак свид. П. в областта на корема /свид. Д. - *“И. удари с коляното бащата на Н.. В предната част на тялото го удари-корема ли нещо подобно“* – л.200-гръб от НОХД/, видно е и от приобщения по делото видеозапис от охранителната камера в кметството. Сочените гласни доказателствени източници са непротиворечиви и за последвалото физическо съприкосновение между П.и и подс. И., за нанесени удари от него в корема на свид. Н. П. /за което свидетелстват по идентичен начин тя и баща ѝ/, за приложения от подсъдимия захват на пострадалия П. с привеждане на тялото му. Видно от показанията на Н. П., при опит на И. да удари баща ѝ, тя била ударена в корема от подсъдимия /л. 243-гръб по НОХД/. От приобщения по делото видеозапис също не се установява подсъдимият да е насочвал удара си директно към П., като видно е, че тримата в този момент се намират в непосредствена близост един с друг. Показанията на свид. А. подкрепят изложеното от свидетелите. В показанията на свид. С. се посочва, че при пристигането им на място със свид. С. по повод на подадения сигнал до 01-во РУ, *„разбрахме, че подсъдимият е нанесъл някакъв удар върху съпругата си“* /л. 237-гръб от НОХД/.

С основание районният съд е кредитирал заключението на назначената на досъдебното производство съдебно-медицинска експертиза № 11/2022г. по отношение на причинените на частния обвинител Н. П. телесни увреждания. Същата е била изготвена само по писмени данни /л. 13 и сл. от том 2 от ДП/, като според вещото лице констатираното при СМУ кръвонасядане на П. в областта на корема е причинило болка и страдание без разстройство на здравето и е възможно да е причинено от удари с човешка ръка. Видно самото освидетелстване на лицето е станало близо десет дни по-късно – едва на 30.08.2021г. Коментираното не изключва причиняване на телесно увреждане на пострадалата с посочените медико-биологични характеристики, още повече, че вещото лице Т. изрично заявява, че е възможно по време увреждането е причинено според отразеното в свидетелските показания, върху които е работил.

По отношение на пострадалия С. П., правилно районният съд е приел да кредитира заключението на назначената на досъдебното производство съдебно-медицинска експертиза по писмени данни №12/2022г. /т.2, л. 23 и сл. от ДП/, като изготвена обективно и от лице със съответната правоспособност и компетентност в областта на съдебна медицина. Вещото лице е работило по писмени данни, което е изрично отразено в постановлението и по този начин му е била поставена задачата с постановлението за назначаване на експертизата. Заключението е за причинени на П. охлузване в областта на шията и контузия на левия хълбок. Според вещото лице Т. тези

увреждания причиняват болка /охлузването в областта на шията/ и разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и 129 от НК – за контузията на левия хълбок. Според вещото лице възможно е втората увреда да е възникнала при прекомерното извИ.е на поясната област при навеждане към земята, а охлузването – от действието на предмет с подчертан ръб, какъвто е човешкият нокът.

Експертизата е способ за проверка на доказателствата и в случая експертните заключения не опровергават показанията на свидетелите П.и и на Д., както и на свид. А., които са възприели натискането на пострадалия П. от подсъдимия при приложената му хватка.

Прав е бил районният съд да приеме, че поведението на подсъдимия не се е ограничило до физическа агресия, като същият е проявил и вербална такава по отношение на пострадалата Н. П. и нейния баща, като е викал в сградата на кметството. Оценката си съдът е базирал на показанията на посочените двама свидетели и на свид. Д.. От показанията на свид. Д. се установява и че именно П. са го приканили да се обади на единния спешен номер 112, за да помолят за съдействие още преди разразяване на конфликта. В случая коректно съдът е приел да кредитира твърденията на този очевидец, тъй като показанията му отразяват възприети от същия лично и непосредствено развили се събития, свидетелят е и незаинтересован от изхода на делото, както правилно е отбелязано от районния съд, поради което и правилно е дадена вяра на неговите показания.

Прецизността изисква да се посочи, че районният съд изрично във възприетата от него фактология е посочил, че при създамата се физическа разправа се е намесил и бащата на подс. И., който опитвал да отскубне П. от двамата мъже, при което последната го избутала, а той паднал на земята. Така възприетото от районния съд се излага и в показанията на свид. П., а така е видимо и от записа от охранителната камера във фойето на кметството. В хода на досъдебното производство се прилагат съдебно-медицинско удостоверение и на лицето Н. И. – баща на подсъдимия, за извършен му преглед в Катедрата по съдебна медицина. Този факт не е останал извън вниманието на районния съд, който в мотивите си напълно законосъобразно е заключил, че това поведение стои извън предмета на настоящото дело /виж стр. 16 от мотивите/.

Ирелевантни за преценка поведението на подсъдимия са възраженията му, че свид. П. нямал работа в кметство ***, тъй като адресната му регистрация била в друго населено място. Правото на свободно придвижване на гражданите е прокламирано не само от Конституцията на Република България, но и от ЕКЗПЧОС. От показанията на свидетелите П. и П. е ясна и конкретната причина свидетелят по това време да се е намирал в гр. Пловдив – за да придружава и защитава дъщеря си от поведението на подсъдимия.

Част от възраженията на подсъдимия и на неговия защитник се концентрират

върху приобщения по делото диск от охранителната камера на Район *** от дата 20.08.2021г. Видно, същият е бил приобщен с протокол за доброволно предаване на досъдебното производство от 27.08.2021г. /том 3, л. 76 от ДП/. Не се оспори по автентичността на записа, нито се наведоха възражения за евентуална манипулация, като съдът намира същият за приобщен съобразно единия от начините, посочени в НПК – с протокол за доброволно предаване и съобразно константната практика на ВКС – е веществено доказателство, приобщено в процеса по правилата, предвидени в НПК. Не възникнаха съмнения в годността на същия да отразява факти от обективната действителност. Дискът, както и същият запис на диск, приобщен след официално писмо от гр.д.№ 13656/2021 по описа на ПдРС, е бил предявен на страните в хода на съдебното дирене и същите са имали възможност да се запознаят със съдържанието му и да направят съответните искания по доказателствата. Обстоятелството, че отразените записи не съответстват на заявената от страна на подсъдимия позиция за първоизточника на физическата агресия, не е основание да бъде изключено това доказателство от доказателствената съвкупност. Но дори и да бъде игнорирано това доказателство, престъпната дейност на подсъдимия, както и поведението на останалите участници в спора, остава установено по несъмнен начин от гласните им твърдения, както и от показанията на свидетелите Д. и А..

Ето защо и настоящият съдебен състав е на становище, че обясненията на подсъдимия и по тези две обвинения, са проява на защитна позиция. Всъщност подсъдимият не отрича, че е приложил „хватка“ на свид. С. П., но твърди да е сторено като отбранително проявление от негова страна, като същевременно в обясненията си сочи да го е „изпреварил“ с активните действия. Подобна информация не се съдържа нито в показанията на свид. Д., нито в тези на П. Напротив, дори свид. Д. посочва, че И. първи посегнал, което се потвърждава и от записите от охранителната камера в обекта.

По-нататък в мотивите си районният съд се спира на събраните доказателства, които установяват според него предхождащи процесните събития актове на домашно насилие, извършени от подсъдимия спрямо свидетелите Н. П. и Н. И.. Анализирал е както показанията на посочените двама свидетели, така и тези на свид. Т., на свид. К., Х. и И., на фона на събраните обилни писмени доказателства за водени други производства между страните в процеса, включително по реда на Закона за защита от домашното насилие. Мотивите на съда в тази част са задълбочени и напълно споделими. Прав е бил районният съд да кредитира тези свидетелски показания. Същите са взаимно допълващи се, отличават се с екзактност /на свид. Т. и П./, поради което и настоящият съдебен състав намери, че следва да бъдат приети с доверие. Коректно районният съд е приел, че в показанията на свид. Т. се сочат данни за сходно поведение на подсъдимия спрямо нея самата и роденото от връзката им дете. Описаните от свидетелката прийоми на поведение и упражнено насилие от И. спрямо

нея и дъщеря им, намират доказателствена опора в събраните писмени доказателства - Решения и заповеди за защита от домашно насилие спрямо подс. И. от съдилищата в гр. Димитровград и Хасково /виж предадените от свид. Т.а заверени копия от съдебни актове в том 4 от ДП/. Твърденията на П. за упражнявано с години насилие от страна на подсъдимия спрямо нея и малолетното им дете, намира доказателствена опора и в приложените заповеди за защита по ЗЗДН, издадени от РС Перник и РС Пловдив /виж приложени основно в том 4 от ДП/.

От значение за установяване на времето на отделните прояви, са показанията на свид. П., включително приобщените ѝ от досъдебното производство показания в тази част, поради липса на спомен, които и настоящият съдебен състав намери за съответни и кореспондиращи си с показанията на свид. Н. И., дадени пред съда, както и тези на свидетелите Х., К., Т..

Касателно посещението на подсъдимия в училището на малолетния му син на посочените в обвинението дати през м. февруари и м. март 2021г., както и упражнения психически тормоз над детето с обидни фрази към него, че е тъп и слаб ученик, като го наричал „копеле“, тъй като расте без своя баща, е видно не само от коментираните показания на свидетелката П. и И., отчасти и от тези на класния ръководител Х., пред която детето е споделяло, че баща му го смята за глупав. Същевременно напълно прав е районният съд, че даването на стари комикси и топка на детето не съставлява акт на домашно насилие. Нито в показанията на детето, нито в тези на възпитателите И. и Х. се установява начинът, по който са дадени тези вещи да са предизвикали у детето стрес или негативна промяна в поведението му. Употребените от подсъдимия обаче обидни фрази по адрес на детето безспорно са го стресирали и наранили, видно от показанията на посочените свидетели. Тук коректно съдът е коментирал показанията на свид. Х. относно споделеното ѝ от детето в разговорите с него, а така и тези на свид. К., който свидетелства, че и пред него подсъдимият дори е обиждал по сходен начин детето, казвайки му, че „ще стане женчо ... гей“. Показанията на Н. Т. са правилно ценени от районния съд и касателно твърдението, че през декември 2020 година свид. П. получила обаждање по Вайбър от подс. И., който реализирал психическо насилие, като я заплашил, че ще ѝ вземе детето и отново отправил обиди към същата.

Релевантно за преценка относно наличието на елемента „при условията на домашно насилие“ за престъпленията, извършени спрямо П. и И., са и показанията на посочените пострадали свидетели за посещението на И. на домашния им адрес на 23.04.2021г. /датата се посочва от свид. П. в показанията ѝ/, като отправената закана да вземе детето Н., довело до силна емоционална криза за майката и за детето. За упражненото спрямо пострадалата Н. П. психическо насилие, като я заплашвал, че ще ѝ вземе детето, отправянето на обиди към същата /“парясница“, „дебела“, „грозна“/, както и отправени обиди със сходен характер към малолетното им дете в ОЗД Пловдив

на 18.06.2021г., правилно районният съд е посочил, че са относими показанията на свид. П., също така на свид. И..

Прецизно районният съд е отчетел, че данни за упражнени от подсъдимия актове на домашно насилие се съдържат преимуществено в показанията на частните обвинители П. и И., а така и в показанията на родителите на свид. Н. П., но това е напълно обяснимо с оглед на обстоятелството, че домашното насилие обичайно се проявява при липса на други очевидци, както преимуществено е в конкретния казус. Посочените по-горе доказателства за неизолираност на показанията на частните обвинители, дават допълнително основание да бъдат оценени като достоверни техните твърдения.

Предвид изложеното, несподелими са възраженията на подсъдимия, че поведението му в посочените два казуса не могат да се подведат под нормата на чл. 93, т. 31 от НК / в редакцията на текста към времето на извършване на престъпленията/. На първо място – нормата на чл. 93, т.31 от НК не поставя изискване дейността да е предприета единствено в дома, но и на всяко друго място, като в случая релевантна е конкретната проявна форма на акта и срещу кого е предприета. Затова възраженията на подсъдимия в тази насока са несподелими.

Възраженията на подсъдимия да не бъдат ценени като годин доказателствен източник показанията на частните обвинители като цяло, бе по съображения, че те са „едно разбито семейство“, „генетично увредени“. Соченото възражение не съставлява правен довод, а единствено отразява негативното отношение на подсъдимия към П.и. Солидно съображение би било ако показанията на свидетелите се опровергаваха от доказателствени източници, което обаче не се установява или пък възникваха съмнение в способността на лицата поради физическото и психическото си състояние правилно да възприемат фактите, които имат значение по делото и да дава достоверни показания по тях. Подобни данни не се откриват за нито един от частните обвинители. Твърденията на подсъдимия, че пострадалата П. страда от параноидна шизофрения, се опровергават от постъпилата по официален ред информация от „Центъра за психично здраве - Пловдив“ ЕООД. В същата насока е и подадената в писмен вид информация от лекуващия лекар на частния обвинител. Информацията за отпускани лекарства по НЗОК показва регистриране на отпускане на това лекарство от м. април 2015г., т.е. период от над осем години. Поради изложеното, съображенията на районния съд относно годността и достоверността в показанията на свид. П., а така и на нейните родственици, се споделят напълно от настоящия съдебен състав.

Коректно Районният съд е посочил, че показанията на свид. Д. не допринасят съществено за изясняване на обстоятелства, релевантни за делото.

В мотивите на районния съд е отделен коментар и за представения по делото доклад за оценяване на потребностите на детето и родителския капацитет, но както

правилно е преценил районният съд, този документ няма отношение към предмета на настоящото дело, освен да удостоверява факта на съставяне на такъв доклад по определен случай извън рамките на наказателното производство. Същата е оценката на настоящия съдебен състав и по отношение на ангажираните от страна на подсъдимия план за действие и протокол от преглед на оценката на случая и плана за действие от Агенция за социално подпомагане, като същите са неотносими към разглеждания случай.

На база на така направения доказателствен анализ на районния съд, който настоящата инстанция намира за прецизен, задълбочен и съответен на съдържанието на събраните доказателства, като не се наблюдава игнориране на годни доказателства, нито изопачаване на тяхното съдържание, районният съд е извел правни изводи за обективна и субективна съставомерност в поведението на подсъдимия касателно всяко едно от повдигнатите му обвинения.

Правилно е прието от районния съд, че от обективна страна подсъдимият И. Н. И. е реализирал всички съставомерни елементи на престъплението по чл. 144, ал.3 вр. с ал.1 от НК, като на 13.08.2021г. в гр. Пловдив се закарнал с убийство на М. Б. Т., което закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му. Правните изводи на районния съд се основават на правилен доказателствен анализ, като съдът е цитирал и относимата съдебна практика.

Вярно е, че съгласно Тълкувателно решение № 53 от 18.IX.1989 г. по н. д. № 47/89, ОШНК за осъществяване на фактическия състав на престъплението по 144, ал. 3, вр. ал. 1 НК от обективната страна се изисква обективизиране чрез думи или действия на закана с убийство спрямо определено лице, която да е възприета от него и би могла да възбуди основателен страх за осъществяването ѝ. Коректна е преценката на районния съд, че в процесния случай подсъдимият не само се е закарнал с убийство спрямо М. Т. с думи, които сами по себе си сочат на достатъчна сериозност на заканата – че ще я убие, ще я ликвидира и ще я унищожи, но и поведението му също самостоятелно реализира посочения престъпен състав, защото се доказва, че я е хванал с ръцете си за гушата и започнал да я души. Правилно е преценил съдът, че проявното поведение на подсъдимия, изразено с думи и с действия, е обективизирало съвсем реална закана, такава, която обективно предвид създамата се ситуация е могла да възбуди основателен страх у пострадалото лице. Защото в този момент пострадалата се е намирала сама на етажната площадка, т.е. в помещение, където възможността да се скрие или побегне е ограничена, нападната от лице, с което семейството ѝ са в трайно влошени отношения и срещу което са им издавани неколккратно заповеди за защита от домашно насилие; били са сами, а и физиката на подсъдимия значително превъзхожда тази на пострадалата, в чийто ущърб е и възрастовата разлика. Посягането да я души е съпроводено и със съответстваща на това му поведение словесна закана. Предвид

обстановката, ситуацията е дала основание на пострадалата да реши, че закана би могла да се осъществи, което е видно и от последващото ѝ поведение – при първа възможност е потърсила помощ у съседите, както и е позвънила на тел. 112, а проведенят разговор с оператор обективира реално изпитан страх от свидетелката. Въпреки, че дори според задължителната съдебна практика в цитираното по-горе постановление на ВС се приема, че не е необходимо лицето действително да се е изплашило, а само да съществува основание, че закана би могла да се осъществи.

Коректна е преценката на първата инстанция, че престъплението е извършено от подсъдимия при условията на пряк умисъл. Това е така, тъй като подсъдимият е съзнавал, че отправя закана с убийство спрямо пострадалата, съзнавал е, че тази закана предвид съпровождащите я действия по физическо насилие може да бъде възприета от адресата ѝ като реална и е целял е именно промяна в поведението на пострадалата в желаната от него насока.

Законосъобразен е изводът на първата инстанция, че с поведението си подс. И. И. е реализирал състав на престъпление по **чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 2 от НК**, тъй като на 19.08.2021г. в гр. Пловдив, в условията на домашно насилие по см. на чл. 93, т. 31 от НК /в редакцията на текста към датата на деянието/, е причинил лека телесна повреда на Н. И. И., изразяваща се в контузия на шията, което довело до причиняване на болка, без разстройство на здравето. Съдът се съгласява с проверяваната инстанция, че деянието е реализирано с активно поведение от страна на подсъдимия - силен захват около врата на пострадалия, който не е могъл да се отскубне до намесата на полицейския служител К.. Районният съд е извел и причинно-следствената връзка между причиненото на детето увреждане и поведението на подсъдимия И., като законосъобразно е приел, че в следствие на това поведение на подс. И. на Н. И. е била причинена лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал.2 от НК /съобразно медико-биологичните признаци на увреждането според СМЕ на вещото лице Т./. Въззивният съд се съгласява със становището на първата инстанция, че подсъдимият е действал с пряк умисъл за причиняване на леката телесна повреда на детето, като е съзнавал обществено опасния характер на деянието, предвиждал е настъпването на обществено опасните му последици и пряко е целял настъпването им.

Почива на събраните доказателства и изводът на районния съд, че деянието е извършено при условията на домашно насилие, съобразно редакцията на текста към датата на извършване на деянието, който изисква „системност“ в поведението на дееца. В случая пострадалият има качеството на низходящ на подсъдимия, а коментираните и от районния съд обстойно посочени действия на подсъдимия по отправяне на обиди към детето и заплахи да го отнеме от майката, безспорно представляват актове на психическо насилие, предхождащи нанесената от подсъдимия лека телесна повреда, поради което и същите обуславят наличието на системност, а оттам и наличието на

квалифициращия признак на състава по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 2 от НК

С професионална прецизност районният съд е отбелязал в мотивите си, че при реализиране на това деяние е налице и още един квалифициращ белег, а именно - по чл. 131, ал. 1, т. 4 от НК, тъй като деянието е било извършено спрямо малолетно лице, за което обаче няма повдигнато обвинение на подс. И. и правилно само е маркирано в мотивите към съдебния акт.

Законосъобразно районният съд е приел, че от обективна и субективна страна подсъдимият на 20.08.2021г. е реализирал състав на престъпление по **чл. 325, ал.1 от НК**. Подсъдимият е отправял викове към свидетелите П. в сградата на Район „***“ в гр. Пловдив, предизвикал е физически конфликт, като е нанесъл удари с ръце и крака по тялото на свид. П.. Коректно е оценено от районния съд, че поведението му е предприето на обществено място, а наред с това е станало доС.ие и на намиращи се в сградата лица. Районният съд се е позовал и на задължителната съдебна практика касателно коментираното престъпно поведение /ППВС № 2/1974 и ППВС № 3/1961/, като законосъобразно е приел на база на конкретната обстановка и присъствали лица, че същото е осъществено при пряк умисъл, защото деецът е извършил деянието с цел да демонстрира явно неуважение към гражданите в обществото и незачитане на установения правов ред, което обуславя пряк умисъл за престъпно хулиганство. С агресивното си поведение и нанасянето на удари по свид. П. подсъдимият е целял да демонстрира както своето надмощие, така и незачитането на правовия ред, както правилно е коментирано от районния съд.

Районният съд законосъобразно е приел, че обществената опасност на конкретното деяние не дава основание да се приеме, че се касае до акт на дребно хулиганство по смисъла на УБДХ.

Почива на събраните доказателства и на нормата на закона и становището на проверявания съд, че поведението на подсъдимия И. Н. И. изпълва признаците от състава на престъплението по **чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 2 от НК**, като на 20.08.2021г. в гр. Пловдив, в условията на домашно насилие по см. на чл. 93, т. 31 от НК, е причинил лека телесна повреда на Н. С. П. ЕГН *****, изразяваща се в кръвонасядане в областта на корема, което довело до причиняване на болка и страдание, без разстройство на здравето. Причинените на пострадалата телесни увреждания правилно са изведени от районния съд на база на свидетелските показания и изготвения медицински документ, като съдът е извел и причинно-следствената връзка между поведението подсъдимия и причинените на пострадалата увреждания. Съответни на събраните доказателства са и изводите на първата инстанция, че телесната повреда на П. е нанесена при евентуален умисъл като форма на вина. Изводът на районния съд е съобразен и с дадените насоки в задължителната съдебна практика и конкретното проявление в случая - касае се до нанесени удари от близко

разС.ие в тялото на свид. Н. П., но при положение, че подсъдимият е искал чрез нанасянето им да достигне до основната си цел – нейния баща П., спрямо който е целял да нанесе удари, за да продължи започналото от него физическо пререкание. Ето защо, законосъобразно районният съд е приел, че подсъдимият е допускар, че чрез поведението си, за да сломи съпротивата й, наранява и включилата се в конфликта пострадала, но е бил безразличен към това.

Правилно е преценено от районния съд, че и това престъпление е извършено при условията на домашно насилие, съобразно редакцията на текста по чл. 93, т. 31 от НК към датата на деянието. В случая пострадалата има качеството на лице, от което подс. И. има дете, а нанасянето на телесната повреда е предхождана от три и повече акта на домашно насилие /нанасяне на обиди и заплахи, представляващи актове на психическо насилие на посочените по-горе дати и място/.

Липсва основание да бъде приложен чл. 9, ал. 2 от НК по отношение на кое да е от престъпленията, за които подс. И. е предаден на съд. Нито едно от тях не се отличава с малозначителност или явна незначителност на обществена опасност. Напротив – всяко от деянията се характеризира с целенасоченост и упорита настоятелност при реализирането им, според настоящия съдебен състав до известна степен продиктувани от трайно влошените отношения между страните, но и разкриващи категоричното желание на подсъдимия да причини увреждания и наранява физически, да демонстрира превъзходството си над установения ред и доминира над волята на лицата и избора им на поведение. Затова решението на районния съд да не приложи цитираната норма е законосъобразно.

При избора на решение за наказанието първата инстанция очевидно се е съобразила с критериите за формиране на съдебното убеждение, като е отчела не само степента на обществена опасност на отделните деяния и на дееца, а така също и наказателноправно релевантните характеристики на личността на дееца, които не са свързани с обществената й опасност. Постигнал е това след анализ на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства за всяко отделно престъпление.

За престъплението по **чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 от НК** като смекчаващо обстоятелство съдът е оценил чистото съдебно минало на дееца към момента на извършване на деянието. Като отегчаващи обстоятелства са отчетени предхождащото поведение на подсъдимия спрямо пострадалата Т. и семейството й, които са били подложени на тормоз, така и последващото му поведение, с което е продължил и след отправената закана да се опитва въпреки волята на пострадалите да постигне целите си да установява контакт с детето си извън определения от съда режим. Съдът е наложил наказание под средния размер, предвиден норма на чл. 144, ал.3 от НК – наказание лишаване от свобода за срок от една година и осем месеца, който размер според проверявания съд би постигнал целите на индивидуалната и генералната превенция. С

така изложените съображения касателно индивидуализацията на наказанието настоящият съдебен състав се съгласява изцяло. Наказанието, определено на подс. И. за това престъпление, се явява адекватно на стореното от него. Отчетено е, че то е предприето спрямо значително по-уязвимо от него лице /като физика и възраст/, същото държи сметка и на конкретиката на престъпното проявление – реализирано е както вербално, така и с активни действия. Правилни са съображенията на долната инстанция, че няма основание да се приложи нормата на чл. 55 от НК, тъй като установените смекчаващи обстоятелства не са нито многобройни, нито чистото съдебно минало на подсъдимия да е изключително такова, щото ѝ най-лекото, предвиден в закона наказание да се окаже несъразмерно тежко.

За престъплението по **чл. 325, ал.1 НК** районният съд е наложил на подс. И. наказание лишаване от свобода в размер на шест месеца. Правилно е отчетено от долната инстанция, че при преценка на вида на наказанието, което следва да наложи на подсъдимия, предвидената по-лека алтернатива не би способствала за постигане на целите на наказанието и в случая според настоящата инстанция - преди всичко да се поправи и превъзпита дееца. Съдът е отчел отново като смекчаващо обстоятелство чистото съдебно минало на подсъдимия, а като отегчаващо – конкретните фактори, при които е реализирано деянието – място, широката гама на престъпното проявление – викове, удари. Като смекчаващо обстоятелство съдът отчита и преустановяване на противоправното поведение на подсъдимия при намесата на свид. Д.. Така изложеното обаче не се отразява на крайната преценка, че наказанието му правилно в крайна сметка е определено при условията на чл. 54 от НК и то в посочения от районния съд размер, тъй като по делото не са налице нито многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, нито макар и само едно, но изключително такова, които да са от естество да обусловят извода, че и най – лекото, предвидено в закона наказание се оказва несъразмерно тежко. Размерът на наказанието е под средния такъв и е съответен на посочените смекчаващи и отегчаващи обстоятелства. Правилно съдът е наложил наред с наказанието „лишаване от свобода“ и кумулативно предвиденото наказание „обществено порицание“, което да се изпълни чрез обявяване на присъдата на сайта на район ***, гр. Пловдив от Кмета на района.

За престъпленията по **чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 2 от НК**, районният съд при индивидуализиране на наказанията, е отчел и в двата случая като смекчаващо обстоятелство чистото съдебно минало на подсъдимия към моментна на извършване на престъпленията.

Като отегчаващи обстоятелства за престъплението, извършено на 20.08.2021г. спрямо пострадалата Н. П., е посочил както предхождащото поведение на подсъдимия спрямо пострадалата П. и семейството ѝ, така и фактът, че телесната повреда е била нанесена на мястото, където пострадалата осъществява трудовата си дейност, поради

което и е била възприета от колегите ѝ. Поради това измежду алтернативно предвидените наказания в закона е приел да наложи на подс. И. наказанието лишаване от свобода. Така извършената индивидуализация на наказанието, сторена от районния съд се намери за законосъобразна от настоящия съдебен състав. По-лекото, предвидено от законодателя наказание за това престъпление в никакъв случай не би изиграло поправителната си роля за конкретния деец, като видно е системното и непрестанно упражняване на насилие по отношение на пострадалата П. от страна на подсъдимия.

Конкретният размер на наказанието съдът е ориентирал под средния размер – в размер на четири месеца, който се намери съответен на стореното от дееца и посочените по-горе обстоятелства.

Идентични са съображенията на настоящия съдебен състав и по отношение на дейността на районния съд по определяне на наказанието, което е наложено на подс.И. за престъплението по **чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 2 от НК**, извършено на 19.08.2021г. с пострадал малолетния Н. И.. Споделят се напълно съображенията на съда да определи да наложи на подсъдимия по-тежкото измежду предвидените алтернативно наказания, което в случая е продиктувано от обществената опасност на дееца и преценката, че с него биха се постигнали целите на наказанието. Районният съд е изложил релевантни по отношение определяне на размера на наказанието смекчаващи, така и отегчаващи обстоятелства за това престъпление – от една страна чистото съдебно минало на дееца, контрирано с предхождащото поведение на подсъдимия спрямо пострадалия И., така и фактът, че телесната повреда е била нанесена спрямо малолетно лице. Отмереното наказание от четири месеца лишаване от свобода се явява справедливо на конкретното престъпно проявление.

По отношение на всяко едно от престъпленията, правилно съдът не е приел да наложи наказанието по реда на чл. 55 от НК – в случая не са били налице нито многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, нито макар и само едно, но изключително такова, които да са от естество да обусловят извода, че и най – лекото, предвидено в закона наказание се оказва несъразмерно тежко.

Четирите деяния, предмет на настоящото производство, са извършени преди за което и да било от тях да е имало влязла в сила присъда, поради което законосъобразно районният съд е приложил нормата на чл. 23 от НК. Коректно на подсъдимия е наложено най-тежкото измежду така определените му наказания за всяко отделно престъпление, което в случая се явява наказанието „лишаване от свобода“ в размер на една година и осем месеца. Съдът правилно е присъединил към същото на основание чл. 23, ал. 2 от НК и наказанието „обществено порицание“.

Законосъобразни са съображенията на районния съд, че в конкретния казус следва да намери приложение нормата на чл. 24 от НК. Действително броят на престъпленията, извършени спрямо множество лица и не на последно място – за един

сравнително кратък период от време, са определящи и налагат увеличаване на наказанието, което е наложено на подсъдимия с още четири месеца, като общо на подсъдимия се налага наказание лишаване от свобода в размер на две години. Прав е районният съд, че този размер на наказанието кореспондира на степента на обществена опасност на цялостната престъпна дейтелност на лицето, предмет на разглеждане в това производство, и на интензитета на засягане на обществените отношения, предмет на защита, от всички деяния, включени в съвкупността.

Прав е бил районният съд да постанови подсъдимият да изтърпи така наложеното му наказание ефективно, тъй като в случая преценката и на настоящия съдебен състав е, че с оглед обществената опасност на деянията и на самия деец, който се характеризира чрез поведението си и най-вече за поправянето на подсъдимия, е наложително да изтърпи така определеното наказание реално. Налице са били всички предпоставки на чл. 57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС съдът да постанови деецът да търпи наказанието лишаване от свобода при първоначален общ режим.

Районният съд е уважил частично приетите за съвместно разглеждане граждански иски. Посочил е, че по делото се доказва всеки един от гражданските иски да е претърпял неимуществени вреди в следствие на противоправното поведение на подсъдимия, предмет на разглеждане в настоящото производство, т.е. всеки един от гражданските иски е намерил за доказан по основание.

Този извод на районния съд почива на събраните доказателства. Доказаното по-горе вредоносно противоправно поведение на подсъдимия по отношение на всяко едно от престъпните посегателства обуславя предпоставките за ангажиране на неговата гражданска отговорност по реда на чл. 45 от ЗЗД с репарирание на причинените на гражданските иски негативни последици.

По отношение на размера им, районният съд, воден от нормата на чл. 52 от ЗЗД и насоките, дадени в задължителната съдебна практика на Върховния съд, като е взел предвид вида и тежестта на причинените телесни и психични увреждания, продължителността и интензитета на претърпените физически и душевни болки, други страдания и неудобства, начин и обстоятелства, при които са получени, е приел исковите за частично доказани по размер.

По отношение на гражданския иск, предявен от М. Т., като справедлив размер е отмерил обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000 лева, ведно със законната лихва от датата на увреждането 13.08.2021 г. до окончателното изплащане на сумата. В останалата част от иска за сумата над 1000 лв. до общо претендирания размер от 5000 лв., гражданският иск е отхвърлен като недоказан по размер.

По отношение на предявения граждански иск като обезщетение за неимуществени вреди на пострадалата Н. П., районният съд като е съобразил вида и размера на причиненото увреждане - лека телесна повреда /чл. 131, ал.1, т.5а вр . с чл.

130, ал.2 от НК/, е счел, че в случая справедливо е да се присъди обезщетение в размер на 500 лева, като над тази сума до общо претендиания размер от 2000 лв., е отхвърлен искът като недоказан по размер. Съдът е уважил и акцесорната претенция на ищцата, считано от датата на деликта до окончателното изплащане на сумата.

При определянето на размера на обезщетението за неимуществени вреди на пострадалия Н. И., съдът, съобразявайки вида и размера на причиненото увреждане, е приел, че в случая справедливо би се явило обезщетение в размер на 500 лева, представляващо обезщетение за причинените на пострадалия И. от престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 2 от НК неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на увреждането 19.08.2021 г. до окончателното изплащане на сумата. В останалата част от иска за сумата над 500 лв. до общо претендиания размер от 3000 лв., искът е отхвърлен като недоказан по размер.

По отношение на предявения от пострадалия С. П. граждански иск за обезвреда на причинените на последния неимуществени вреди, в следствие на престъплението по чл. 325, ал.1 от НК, съдът, като е съобразил вида и размера на причиненото увреждане е присъдил на ищеца обезщетение в размер на 500 лева, ведно със законната лихва от датата на увреждането 20.08.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, като над тази сума до претендиания размер от 2000 лв., искът е отхвърлен като недоказан по размер.

Мнението на настоящия съдебен състав е, че е следвало районният съд да присъди по-високи размери на предявените граждански искове. Останали са недооцени съобразно събраните изобилни гласни и писмени доказателства преживените от пострадалите негативни последици в следствие на описаните противоправни поведения на подсъдимия спрямо всеки един от тях. Видно свидетелите са иницирали производства по ЗЗДН, опасявайки се от последващи престъпни прояви на И. спрямо тях. Преживените както от тези свидетели, така и от С. П. неблагоприятни изживявания – психически стрес, унижение /за свид. П., видно от неговите показания/, продължителни психически травми, видно за малолетния свидетел Н. И. е потърсена специализирана помощ, детето се изпуснало по малка нужда вечерта след случилото се на 19.08.2021г. и е споделило с майка си нежелание и страх да се срещне на другия ден с баща си в ОЗД; неспокойство и последващ страх за свидетелката П. да ходи и се прибира от работа, както и за Т. – да напуска необезпокоявано дома си, както и претърпените от пострадалите физически болки във връзка с причинените им физически травми всички тези негативни последици за гражданските ищци са продължили още значителен период от време. Ето защо, настоящият съдебен състав е на становище, че гражданските искове е следвало да бъдат уважени в значително по-високи размери за всеки един от тях – над средните, претендирани от ищците. Липсата на въззивни жалби от гражданските ищци препятства намесата на въззивния съд в тази

част на първоинстанционния акт.

Първостепенният съд е пропуснал да се произнесе с присъдата си по въпросите по чл. 59 от НК. Няма пречка обаче с настоящото решение въззивният съд да приложи нормата на чл. 59, ал.1, т.1 от НК, като приспадне от изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, наложено на подс. И., времето, през което същият е бил задържан по това дело. Видно от изисканата от настоящия съдебен състав справка от Ареста Пловдив е, че същият е задържан на 25.10.2021г., когато реално му е било връчено и постановлението на РП Пловдив с правно основание чл. 64 от НК.

Районният съд е пропуснал да се произнесе с присъдата си и по въпросите по чл. 301, ал.1, т. 11 и 12 от НПК, а именно - по направените в хода на производството разноси, по веществените доказателства и дължимата държавна такса върху уважените размери на гражданските искове. По всички тези въпроси това ще следва да бъде сторено с отделно определение в производство по реда на чл. 306, ал.1 от НПК от страна на районния съд, тъй като по тези въпроси е необходимо да има възможност за инстанционен съдебен контрол.

От повереника на частните обвинител – адв. Б. бе отправено искане от настоящия съдебен състав да им присъди направените разноси в производството пред въззивната инстанция. Тъй като е необходимо районният съд да вземе отношение по въпроса за разноските, направени пред първата инстанция и на досъдебното производство, следва молбата на адв. Б. да получи отговор в същия съдебен акт.

С оглед на изложеното и на основание чл. 334, т. 6 вр. с чл. 338 от НПК, Окръжен съд Пловдив

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 85/04.04.2023г. по НОХД № 1602/2022г. на РС Пловдив.

На основание чл. 59, ал.1, т.1 от НК **ПРИСПАДА** от изпълнение на наказанието **ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**, наложено на подс. И. Н. И., времето, през което същият е задържан по делото, считано от 25.10.2021г. до влизане на присъдата в сила.

Решението е окончателно и не подлежи на протест и обжалване.

Да се изпрати съобщение по чл. 340, ал.2 от НПК до страните за изготвеното решение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____